

MARTA BATALLÉ

EL PARADÍS NO ERA AIXÒ

Empúries

narrativa

Marta Batallé

El paradís
no era això

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: febrer del 2022

© Marta Batallé Ruiz, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 656-2022

ISBN: 978-84-18833-29-8

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /

93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Dos cossos entrelaçats s'encaixen en un matalàs de dos per dos. Un tercer cos s'allunya procurant no desvetllar-los. Desitja evitar el protocol irritant de l'endemà. El cafè, la cigarreta, els rostres desemascarats per la llum del sol i els fragments d'una vetllada a l'Aire que queden a la memòria com petits fragments d'un guió que es repeteix cada nit. Els llavis entreoberts de la desconeguda li mostren unes dents desordenades. Ahir tan sols admirava un cos desbotcat que s'emmotllava amb naturalitat genètica a la música. La nit amaga les misèries per incitar al desig i el dia visibilitza l'engany. La Mai fa servir el ball d'excusa; sap com es fa, ho ha perfeccionat els últims anys. Observa de reüll fins que aconsegueix generar una freqüència en dos sentits. Aleshores, mira descarada, somriu, torna a mirar. Els seus ulls blau verd són hipnòtics. D'on ets?, li pregunten sovint. A ella, que sempre s'havia sentit d'aquí i portava totes les respostes escrites a la cara.

Recorda que la Irene li parlava d'aquells pits ahir al vespre; exuberants, de color cafè amb llet. Li recitava obscenitats a cau d'orella mentre ballaven fins que van convidar la noia de les rastes a sumar-s'hi.

Un triangle que ja no s'ha desfet fins ben entrada la matinada.

A la saleta, les traces d'una arribada precipitada. El mòbil oblidat entre els coixins envia senyals de llum blava depriment. Té quatre missatges a la bústia de veu, alguns dies n'ha arribat a tenir onze. Desesperats. En cadena. Demanant socors. Deixa anar un renec i ofega el mòbil dins la bossa. No vol sentir aquella veu entretallada i plorosa que insisteix a arrossegat-la al barranc. Els barrancs no es comparteixen. No pots estirar el braç provant de salvar algú que ha fet un pas en fals i només t'hi vol arrossegat ben avall.

Baixa les escales d'una revolada i es creua amb la parella de les notes impertinents al mirall de l'ascensor. Els que expliquen al seu fill a dues veus com s'han de reciclar els envasos de porexpan i utilitzen lubricants de fruits del bosc quan *fan l'amor*. El triomf de l'heteromonogàmia trepitja el portal. Quatre passes coordinades, les rialles també van compassades, ni tan sols es trepitgen parlant. L'home li subjecta la porta. La dona frega la quarantena: alta, voluptuosa, amb una polsera Xiaomi de les que compten les passes. El nen no els acompanya; ros i malcarat, té el senyal de la ràbia escrit als ulls. Ha vist com aquell home l'observa quan es pensa que no el veu. Ella serra els llavis i li dedica el seu millor perfil. Fa uns mesos van coincidir a l'ascensor, la Mai portava una calaixera d'Ikea i ell li va preguntar si se'n sortiria tota sola. Aficionat al bricolatge i les reparacions; un manetes a hores mortes, quan la feina el deixa respi-

rar. Li va explicar que havia fet un moble que equivalia a un postgrau en ebenisteria. Pots demanar-me ajuda si no te'n surts, serà bufar i fer ampolles. Després d'aquell dia, si es creuen, se somriuen. Quan la dona l'acompanya no hi ha somriures. Però avui és ella qui l'obliga a aturar-se.

—Noia!

Ja havia recuperat Pulp de la bústia i es disposava a marxar. Genial, més Bukowski, diu la nota enganxada a la coberta. La Mai treu els exemplars de la llibreria on treballa, en desactiva l'alarma i, a canvi, rep un talego de xocolata.

—Sou vosaltres, les de les timbrades a les dues de la matinada?

S'havia posat la dessuadora i amagat els cabells sota la caputxa. Preparada per lliscar pels carrers del Raval com una serp. El marit li cobreix les espatlles. Ella insisteix:

—Sabeu que heu de tenir llicència per rellogar?

El marit mira de reüll la porta. Solidaritat conjugal matisada per un punt d'incomoditat.

—Són amics.

—Amics cada setmana? Ens prens el pèl?

Prendre'ls el pèl a ells, que guarden les tapes dels iogurts fins que aconseguen una col·lecció completa de tasses dels Minions.

—Ho sap, en Fred, que teniu un pis turístic?

Narcopisos, toxicòmans, bicicletes que circulen per voreres d'un sol sentit. Carteristes, macarres i coffee shops, *amigo*. Tot a un metre de la porta. Ho sap, en Fred?

—Psi...

—Si seguim veient tràfec de maletes per les escales, avisarem el propietari.

—Ens van despertar l'altre dia de matinada —el marit intervé—. Ens llevem d'hora... En Max es desperta i li costa tornar a dormir.

Amb condescendència, establint una frontera entre ella i el món dels adults. Una traïció al joc de l'intercanvi de mirades. Prefereix l'expert en ebenisteria quan no es converteix en una ombra de l'esperit agre de la seva dona. La Mai sacrifica el dret a rèplica per un permís de sortida i s'allunya pel carrer Pintor Fortuny.

—Ja no sé si m'escolta o està a punt de clavar-me un cop de puny.

—Són adolescents, el món és un lloc hostil... El que no entenc és aquesta tírria a la depilació —diu en Robert—. L'amiga, la Frida Kahlo... Collons, quines celles.

Intenta prémer el botó però el braç d'en Robert li passa davant dels ulls amb la precisió d'un eixugaparrabrises.

—Cada dia hi ha gent més rara a l'escala... —es queixa l'Helena—. És a causa d'aquestes noies i els seus saraus feministes.

—Les coses han canviat, Helena... Ara passeu de la maternitat i preferiu portar les cames sense depilar. També voleu seure amb les cames espatarrades i pixar a peu dret?

—És aquest, el vostre senyal d'identitat més preuat?

—Ja no es poden fer acudits sobre rosses ni mencionar la paraula menstruació. Sabies que a en Ferran el porta una traumatòloga cubana per l'artritis al genoll? —Arqueja les celles—. Cubana... T'ho pots creure?

—En Fidel va fer grans coses per l'educació.

—Au, va, Helena... De braços trencats n'hem de saber més al Primer Món.

En Robert obre la porta i li cedeix el pas. Ell sempre hi és per ajudar-la. Quan es lleva amb aquelles migranyes espantoses que la deixen fora de joc i els dies que s'ha de punxar per estimular els ovaris, té els nervis a flor de pell i només necessita que la deixin en pau. Deixa't cuidar, li ha repetit el metge.

En Max aparta els ulls del televisor per fixar-los en la capsa de pizza que porta el seu pare, que des que ha substituït el tabac per les cigarretes de vapor, ha acumulat una bossa de greix a l'altura del ventre.

—De què és?! —En Max s'entrebanca amb l'extrem de la taula i vessa un bric de suc de préssec a l'estora.

—No ha anotat els deures a l'agenda... —La Lluïsa els espera al costat de la porta amb la inevitable llista de queixes—. Està enfadat perquè havia quedat a les set per jugar al Fortnite i no l'he deixat connectar-s'hi. I l'han tornat a castigar... Aquest cop l'han enxampat a ell i uns quants més a l'habitació de la neteja quan furgaven els desinfectants per fer slime. —Respira fondo—. Tracteu el nen com si fos adult...

Li expliqueu per què ha de menjar, per què ha de rentar-se les dents, per què ha de ficar les cames als dos forats del pantaló..., i amb tota aquesta informació, no en fa res de profit.

—És de béicon? —En Max es recargola entre les cames de la seva mare i passa a formar equip amb ella en un binomi que exclou l'àvia de tota consideració amistosa.

L'Helena li acarona un floc de cabells. La Lluïsa els ha deixat una safata de canelons a la nevera. Aquesta setmana farà rostit, una cassola de mandonguilles.

—Ja us en portaré. Què ha dit el metge?

—L'Helena s'ha de tranquil·litzar... Estarà de baixa unes setmanes.

Mare i fill es busquen amb la mirada. Una complicitat genètica que la redueix a la categoria de mare defectuosa, una bassa de quitrà contaminant el plàcid oceà familiar. Fa setmanes que sent unes fiblades desconcertants a les articulacions. Té la sensació que la terra trontolla... Tu no perds l'equilibri, ha assegurat el neuròleg després de fer-li tancar els ulls i obligar-la a caminar amb els talons i les puntes dels peus davant l'escrutini d'en Robert. Ha sortit de la consulta amb un diagnòstic implacable que desacredita la seva percepció de la realitat: trastorn d'ansietat generalitzada, el calaix de sastre on es fan cabre totes les patologies sense nom.

—Vindré demà, ara no podràs cuinar —diu la Lluïsa.

—Ens espavilarem... Seran unes setmanes, no-

més. —L'Helena està convençuda que es traca d'un petit sotrac i aviat tornarà a ser la frontissa sobre la qual bascula l'estabilitat familiar.

—Porta'ns croquetes —li demana en Robert.

En Max intenta obrir el cartró de pizza i l'Helena li aparta el braç en un gest que ja forma part del seu sistema parasimpàtic, de la mateixa manera que respirar.

—Han obert una mesquita al vostre carrer... —intervé la Lluïsa—. Com és possible que t'obliguin a presentar trenta instàncies per fer canvis a la façana i el primer que arriba sigui capaç de muntar una filial del seu país?

En Robert assenteix a desgana. No pretén encetar cap debat després d'una visita que s'ha allargat més de dues hores a la sala d'espera del CAP.

—Viviu al supermercat de drogues de la ciutat, així l'han qualificat avui al Telenotícies... S'hi han comptabilitzat més de cinquanta narcopisos.

En Robert s'asseu al costat d'en Max, que acaba d'encendre la tele.

—A la nostra escala han deixat un pis lliure. Tenim un veí senegalès però no porta aquelles barbes de vint centímetres. Si voleu, en pregunto el preu.

—Ara estem tranquils... A més, estem mirant un pis; a la platja, pels caps de setmana. —En Robert refrega els cabells d'en Max i li apropa el cap al ventre—. Oi que sí?

—Com us ho fareu per mantenir dos pisos? —pregunta la Lluïsa—. I què fareu amb les in vitros? Us han hagut de fer un bon forat.

—L'Helena ha de descansar... Ara mateix és incompatible amb la medicació.

Una nova mirada entre mare i fill. Alienada i incapaç d'ampliar una família escapçada.

—Són pisos del banc... —segueix en Robert—. Se'ls volen treure de sobre. Encara estem fent números.

En Robert consulta els gràfics on disposa les esperances d'una jubilació anticipada. Inversions en borsa, el lloguer d'un pàrquing... Per què no comprem un pis a la platja? Deu anys de prémer l'accelerador per aconseguir l'estatus de prejubilats i engegant la feina al banc que s'ha reconvertit en una central de vendes. Si em fan endossar una alarma antirobatoris més, et juro que...

—Mare, l'Helena haurà de reposar uns dies. Podràs anar a buscar en Max demà?

La Lluïsa accepta tornar a formar part del tauler de joc i, quan ella se'n va, la família recupera els actors principals. En Robert li suggereix intentar-ho aquell vespre... Ja saps, com abans, sense estrès. En Max prova de formar lletres amb el vapor de la cigarreta d'en Robert i alterna la pizza amb la persecució d'aquells núvols. La psicòloga els ha alligonat sobre com han de gestionar la hiperactivitat del seu fill i en Robert segueix la pauta amb la docilitat pròpia d'aquest segle; repeteix set vegades la mateixa frase, sense enfadar-se.

Quan en Max dorm, aprofiten per recuperar la rutina conjugal. Fa més d'un any que ho intenten. Potser els seus òvuls s'han assecat. Va llegir que als

quaranta la seva reserva ovàrica estaria a prop d'esgotar-se. Ara en té quaranta-un. T'has de relaxar, li diu sovint la Lluïsa. Ara també l'hi exigeix el metge. Ella mateixa s'ho repeteix abans de prendre's l'Alprazolam cada vespre. Al llit, és ell qui la busca.

—Agafo el consolador?

No cal, avui està cansada. Fem-ho i prou. En el fons, l'alleuja abandonar la fecundació in vitro per una temporada. No s'imagina amb un altre nen com en Max. El seu fill no ho tindrà fàcil. La generació de la crisi climàtica, els fluxos migratoris, la precarització del treball, el col·lapse de la humanitat. Fuig del cos esprimatxat d'en Robert i s'imagina el procurador que es va oblidar de notificar-li l'audiència prèvia. Té un problema de dicció amb la erra, al bufet el coneixen com el francès. Quan somriu se li fan dos clots a les galtes. És una mica poca-solta...

—Què passa?

—Merda... Així no puc. Semblem màquines, no podem fer-ho i prou. —La veu d'en Robert és planyívola. Es mira l'Helena buscant aprovació.

—Per què no t'ho fas mirar?

En Robert estira el llençol, que personifica el seu orgull malferit.

—Què vols que em faci mirar?...

Es gira d'esquena i abans d'apagar el llum fa una última menció als nous objectius de venda. L'estrès és l'únic culpable; un diagnòstic que no prové de cap consulta ni està sotmès a discussió.

En Max entra al dormitori mitja hora més tard.

—L'unicorn no, Max. No hi cabem tots quatre al llit.

En Robert surt de l'habitació amb el coixí sota el braç. No es pot creure que el banc li faci finançar matalassos viscoelàstics i, a casa, hagi de renunciar al seu propi matalàs per dormir a l'habitació d'en Max.

Milloraràs, li ha garantit el metge. Les dones us penseu que podeu amb tot, no demaneu ajuda. Has de saber que l'ansietat té un component biològic. No t'has d'imposar la càrrega de combatre-la tu sola. Hi ha bons tractaments amb efectes adversos tolerables. Sent botzines, la dringadissa del repartidor del butà i unes paraules que no és capaç d'entendre. El carrer és ple de vida i ella, encara a casa. S'ha convertit en una reincident. Fa temps, una contractura li va paraitzar l'esquena. El diagnòstic condemnava el ritme infernal del bufet. El cos té memòria, no pots treballar sense donar-li descans. Una feina exigent, un ritme de vida accelerat... Més tard va caure en una depressió profunda. No van gosar retreure-l'hi, el seu entorn ho tolerava i la planyia. Ara ha caigut en un forat enganyós: sembla menys profund però el final és més incert. Un trastorn sense nom que la fa caminar amb la fragilitat d'un soldadet de fusta, capaç de caure davant la corredissa d'un nen o l'impacte d'una pilota.

Ha trucat al despatx per comunicar la baixa. A l'altra banda del fil del telèfon hi ha trobat una veu glaçada que s'esforçava a aparentar normalitat. L'Hele-

na tractava de justificar el diagnòstic: unes fiblades disperses pel cos i la sensació permanent i difusa de pèrdua d'equilibri. A vegades s'estira al llit amb el cos rígid i encarcerat, com si no fos capaç de relaxar-se i descansar. Haurem de veure què fem... Demà parlaré amb recursos humans. Una carrera laboral malmesa, una nova creu a l'expedient.

Sent les claus al pany. No recordava que avui venia l'Evelyn. Acostumen a comunicar-se per telèfon o mitjançant notes que l'Helena deixa penjades a la nevera. L'Evelyn profereix un oh afectat en trobar-la al sofà.

—No cures avui.

Li han regalat un quadern de mandales i li han assegurat que l'ajudarà a recuperar l'equilibri intern, potser també l'extern. Les imatges de la llibreta es mimetitzen amb el seu sentit de la realitat, despleguen formes oníriques que el cap confon amb un món que roda i es deforma al seu pas. Li fan arribar el plor d'un nadó que va existir i tenia nom. Es deia Alba, ho van decidir conjuntament quan revisaven alternatives de noms breus amb en Robert. Tenia unes mans amples i ben formades, els mateixos ulls ametllats que en Robert. El seu plor encara hi és; una melodia psicòtica que no esborra cap dosi de medicació i amb la qual ha de conviure, dormir, alimentar-se i tractar amb la seva sogra. La presència d'un nadó que demana constantment auxili. Ara se sent un pèl menys viva. La medicació li bloqueja l'excés d'adrenalina. Les aigües braves que se li allotjaven al pit s'han convertit en un recés de pau inquietant. Fa

uns mesos la van enxampar englotint una bossa de quilo de bastonets que sucava en Nutella. És la medicació, que em fa venir gana. Tens molta sort: un marit que t'estima, un nen sa, vius al Primer Món. La terapeuta ho repetia com un mantra: t'has de concentrar en el que tens, no busquis allò que et falta. A tots ens queden coses per conquerir. Ja no plora ni parla de manera atropellada. No s'altera. Ni quan en Max va passar corrents per darrere del gronxador i l'impacte el va deixar estabornit uns segons. S'hi va acostar sense perdre els nervis mentre la resta de mares feien escarafalls. No ho va explicar a casa. Tens molta sort, li deien, mentre endrapava quilos de gelat, es mirava al mirall i es veia cada cop més grassa però encara podia respirar. L'aire contaminat de Barcelona, el rastre dels avions expulsant tones de diòxid de carboni, les xemeneies industrials, els residus abocats al mar. Marxem d'aquí, escapem-nos a una segona residència. Hem de ser previsors, hauríem de contractar un pla de pensions, ja no som tan joves. El somni de la classe obrera. Un miratge enmig d'aquells adolescents que traginen les seves pertinences en els carros metàl·lics dels supermercats acompanyats per gossos famèlics al seu mateix carrer.

Asseguda al sofà, amb el quadern de mandales i un joc de llapis de colors, observa l'Evelyn proveïda d'una alegria natural i inconscient que les separa.

—A Barcelona les gents no volen netejar. —S'ha canviat de calçat i ha tret uns draps de la motxilla—. Faig vidres? Avui porto per netejar vidres.

Treu un estri que s'assembla als que tenen a les

benzineres. Fa una passada pel vidre i deixa una marca delimitada per un regalim d'aigua bruta. Es gira satisfeta.

—Mira que guapos.

L'Helena es refrega les mans amb la incomoditat d'observar algú que treballa mentre ella té el deure de tranquil·litzar-se al sofà, produir òvuls de qualitat i desterrar les al·lucinacions. Ha buscat *mareig* i Google li ha mostrat més de dos milions d'entrades. L'alleuja saber que hi ha milers de persones que també veuen el món rodar sota l'influx d'una ment perversa.

—El mes pròxim vaig a casa. —L'Evelyn es gira des del tercer esgraó d'una escala plegable.

—No vindràs?

—La meva neboda se casa. Vaig a Filipines. Soc madrina.

Pensa en la Lluïsa fent-li els vidres, preparant mandonguilles, buscant promocions immobiliàries al seu barri. La imatge li fa rodar el cap.

—Turistes no tenen vergonya. —L'Evelyn es mira un noi en calçotets i signes de ressaca al balcó del davant. Hostes que van i venen, porten música d'altres llocs, estenen tovalloles de platja idèntiques i canten ranxeres a les quatre de la matinada.

Té setanta-vuit missatges pendents de lectura del grup de l'AMPA. El mòbil l'obliga a reconnectar amb el soroll del món. Escriu un missatge als amics d'en Robert i ho fa com si fos una altra persona, algú que no sent dolors a les articulacions ni una ferum desagradable de ciutat:

El nostre Robert farà 45 anys
a finals de mes. Companys de bicicleta,
d'empresarials, del banc
i de la vida. Tots els que l'heu
acompanyat fins aquí, li prepararem un
sopar sorpresa. Esteu convidats.

Són només tres quarts d'onze del matí però fa es-
tona que sent la sintonia frenètica d'unes molles de
llit. Crits de desig desmesurat des d'un llit vell que
acull sexe acabat d'estrenar. Fuig de l'epicentre d'aque-
lla passió passada de voltes, dona una ullada al carrer
i veu la veïna dels ulls verds tornar a casa vestida amb
l'uniforme de treball. Alguna vegada ha atrapat en
Robert observant-la, té un color d'ulls impressionant.
Si ella tingués aquella cara no l'ocultaria sota una
roba tan fúnebre, però als vint no se sospita que la
bellesa té data de caducitat.

—Massa sorolls al barri... Cos no descansa.

Una llum blava titil·la amb insistència. Cent vint-
i-set missatges pendents de lectura. El cos no descan-
sa, ningú no descansa en aquesta ciutat. L'escola ha
organitzat una xerrada sobre els perills d'internet
per a mares i pares i un taller sobre DIY. La respon-
sable s'afanya a explicar que aprendran a fer arrac-
cades amb les càpsules buides de cafè. S'ha de co-
mençar a organitzar la festa de final de curs. Algú es
queixa del servei de menjador. Quan va ser que els
mestres es van desempallegar de totes aquestes res-
ponsabilitats? Qui va ser que va obrir els braços a les
activitats extraescolars? Des de quan els pares també

van a l'escola? Ella no recorda haver acceptat aquest tracte. Algú proposa una sortida de mares. Teatre i mojitos. Millor un bon gintònic, conec un lloc espectacular a Gràcia. Emoticones de ballarines celebrant la proposta, de confeti i copes de cava. Una mare proposa una sortida a la millor cocteleria de Barcelona, però ja no és a Gràcia sinó a Aribau. Arrenquen les discrepàncies. La delegada de classe ho deixa, canvia el nen d'escola. Qui la vol substituir? Algú s'ha endut la carpeta d'en Joan? Jo impossible amb els canvis de torn a l'hospital, jo ho vaig ser fa dos anys. Vinga valentes, tones d'emoticones. Vuitanta-dos missatges. Recorda que en Robert la va avisar que dijous sortia amb els pares de l'escola, una reunió lúdica de la comissió d'audiovisuals. Silencia el grup, en desactiva el comprovant de lectura i s'estira al sofà. La ment s'enterboleix, no pot decidir ni pensar. Sent olor de lleixiu barat.

—Has canviat de detergent?

—Mateix de sempre.

—Desprèn una olor molt desagradable, aquest lleixiu no pot ser saludable. —Deixa el mòbil a la taula i observa l'Evelyn, que frega la tauleta—. S'ha d'anar amb compte amb el que respirem.

—Acabo ràpid.

La Mireia és la primera a respondre.

Compta amb en Ricard i amb mi,
ja ens diràs. Alguna temàtica?
Disfressa? Portem postres?

Se li acut que pot anar a córrer lluny del ciment i deixar el mòbil oblidat damunt la taula. Seria una bona ocasió per respirar aire net i envoltar-se d'arbres a Collserola. L'equilibri se li restableix en terrenys pedregosos. Torna a sentir la maleïda guitarra del veí.

—Evelyn, no trobo les vambes de córrer. Eren a l'armari sabater, a l'últim calaix.

—No he tocat armari.

Regira l'armari i hi troba unes vambes per estrenar i un rellotge Cartier. Les vambes conserven l'etiqueta que marca un import desmesurat; dos-cents trenta euros. Hi ha un mòbil d'última generació sense contrasenya, accedeix als missatges de WhatsApp i llegeix unes bromes de mal gust al voltant de la foto d'un transsexual.

—No ho entenc, sempre han estat a l'armari... Les vambes no poden desaparèixer sense més.

L'Evelyn no contesta, aboca la galleda d'aigua bruta al vàter. L'Helena torna al menjador, obre la porta del balcó i deixa l'empremta de la mà al vidre acabat de rentar. Una olor de suavitzant industrial plana al cel de Barcelona.

—Aquest barri cada cop fa més mala olor. —Tanca la porta del balcó.

Torna al sofà, engega l'ordinador i es deixa seure per un anunci que li promet acabar amb els problemes d'erecció. Google rastreja les seves inquietuds, sap què pensa. Potser l'ha sentit quan li demanava a en Robert que visités un especialista. La Maria del bufet tenia la càmera tapada amb un esparadrap. Li feien bromes sobre la teoria de la cons-

piració però ella n'estava convençuda: la privacitat és una il·lusió. Hi ha gent que ens espia a través de les webcams; ciberdelinqüents i persones amb intencions més perverses. Consulta un web de vibradors i salta a un web de productes que prometen combatre les males olors. Torna a l'armari, buida la lleixa superior i troba les vambes a sota dels abrics d'hivern. A l'Evelyn li paga deu euros l'hora, és la tarifa habitual. Quaranta euros per deixar-s'hi el físic i ocupar-se de les tasques més desagrades cada dijous. Una feina que la fa semblar una dona de quarantacinc anys quan només en té trenta-dos. Li va explicar que procedia d'una petita ciutat del nord de les Filipines i li va ensenyar la casa que havia comprat amb els estalvis, ja fa temps que treballa festius i caps de setmana. Ara hi viu la seva mare, té un rebedor que fa tres vegades la mida del seu. A Filipines, la vida més barata. Un dia li van preguntar si no li agradaria tornar. No hi ha diners. En el fons, comparteix la mateixa esperança d'en Robert, el somni d'una jubilació anticipada.

—M'emporto la basura —anuncia l'Evelyn.

—He trobat les vambes... —L'Helena abaixa el cap i la mira de reüll—. Se m'obliden les coses... Últimament no em trobo bé.

—Dormir arregla tot... Preocupacions no són bones pel cap.

La Lluïsa li ha fet saber que odia el supermercat del carrer. Detesta compartir cua amb indigents i obrir-

se pas havent de protegir la bossa amb les dues mans. La incomoda compartir espai amb gent que fa sonar trap a tot volum a través dels altaveus que porta a la motxilla. Un lloc on intentar demanar la ubicació d'un producte implica iniciar una conversa en llenguatge de signes amb poques garanties d'èxit, un inframon en el submon del barri amb una clientela atreta per les millors ofertes a un quilòmetre a la rodona, incloses les llaunes de Pepsi-Cola a vint-i-tres cèntims.

—No perdís de vista en Max —li adverteix la Lluïsa, temerosa de la quantitat d'estímuls que poden seduir el seu net, incloent-hi el magnetisme anti-sistema dels clients.

La Lluïsa no és capaç de trobar unes nyores i aquest inconvenient, en lloc de contrariar-la, l'omple de satisfacció. Això no és un supermercat, és un mercat negre per a miserables. Passen en fila índia entre els carros metàl·lics amb els productes que s'han de reposar. A la Lluïsa l'escena li recorda les tristes imatges de la Unió Soviètica a l'època del racionament.

—Un nen sol no és un nen feliç. Quan passi aquest daltabaix, ho resoldreu... En Max necessita referents. Saber que no està sol al món i no ho estarà... Els pares no hi som sempre.

En Max es mira embadalit un home amb pantalons de pana i una samarreta d'una cursa heretada d'alguna institució benèfica que llepa una terrina de gelat de pastís de formatge. El gelat li regalima per les galtes, arriba als pantalons i forma una bassa a terra.